

JORNADA MUNDIAL D'ORACIÓ PER LES VOCACIONS

El papa sant Pau VI va instituir la celebració de la Jornada mundial d'oració per les vocacions sacerdotals i la vida consagrada el quart diumenge de Pasqua, en el qual la Paraula de Déu que es proclama en l'Eucaristia és una invitació a contemplar al Senyor Resuscitat com el Bon Pastor que pastura i cuida del seu ramat, dona la vida per ell i el condueix a la Vida Eterna. L'Església s'edifica i creix quan, seguint els passos de Crist, els cristians vivim la nostra pròpia vocació com una entrega de la nostra pròpia vida. Els qui han seguit al Senyor en el camí de la vida sacerdotal i consagrada estan cridats d'una manera especial a imitar a Crist que va donar la seua vida per les seues ovelles.

Si preguem per les vocacions estem obeint al Senyor que ens va exhortar a demanar a l'amo dels sembrats que envie obrers als seus camps; i manifestem també la nostra estima al que significa el ministeri sacerdotal i la vida consagrada per a l'Església. En comparació amb altres èpoques, en moltes de les nostres diòcesis estem travessant des de fa dècades una crisi vocacional que no acabem de superar. En esta crisi no sols ens hem de fixar en les xifres, certament molt més reduïdes que en altres moments de la història. Estem també en una situació en la qual, en la societat i fins i tot dins de l'Església, molts no entenen ni valoren este estat de vida. Això és un signe d'una fe empobrida perquè, si els cristians visquérem amb il·lusió el seguiment de Crist, valoraríem l'entrega total a l'Evangeli dels sacerdots i de les persones consagrades. Mentre no se supere esta crisi espiritual, difícilment hi haurà més vocacions sacerdotals i religioses.

Quan parlem sobre este tema, la pregunta que sempre acabem fent-nos es què podem fer. La situació que estem vivint és, en primer lloc, una crida dirigida a tots nosaltres perquè ens preguntem si estem vivint la nostra vocació amb alegria i fidelitat, malgrat les dificultats ambientals que ens envolten o que puguen aparéixer al llarg de la nostra vida. Qui roman unit a Jesucrist i viu el seu lliurament com un camí d'amistat amb Ell, pot passar per moments de foscor en el seu camí vocacional, però no perd l'esperança ni arriba a dubtar de la decisió que un dia va prendre d'entregar-li la seua vida al Senyor. Si els qui es troben amb nosaltres en el camí de la seua vida ens veuen contents de seguir i servir al Senyor, poden sentir-se interpel·lats.

No podem oblidar tampoc que el Senyor va cridar personalment als seus deixebles perquè estigueren amb ell, per a enviar-los a predicar i fer-los pescadors d'homes. En el cor dels jòvens que de veritat volen romandre en l'amistat amb Crist i viuen la seua fe en el si de l'Església ha de ressonar esta crida del Senyor. Convidar a algú a que es pregunte si el Senyor l'està cridant a que col·labore amb Ell en l'anunci del Regne, i animar-lo a que no es deixe véncer per la por davant les dificultats que puga trobar en el camí, respectant sempre la seua llibertat, forma part del nostre testimoni. El lema de la jornada d'enguany (Posa't en camí. No esperes més), que és el mateix que el de la Jornada Mundial de la Joventut que viurem a Lisboa, està dirigit especialment als jòvens. Demanem al Senyor que siguin molts els que òbriguen el seu cor a esta crida del Senyor.

*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València